

Fluïsbrouwenbeek 1958

Reeds in de trein waren de zorgen vergeeten en zag je niets dan opgewekte gezichten. In huize „Ons Erf“ aangekomen, werden we allereerst onthaald op een kopje thee, dat erg op prijs werd gesteld. Daarna in optocht naar de slaatzolder, waar ieder het beste plaatsje probeerde te veroveren. Het verdere verloop van de week is in één woord samen te vatten „enorm“. De muziekkavonddes, de schoonheidsparade (waarna alle dames extra lang voor de spiegel stonden), het poppentheater en de praaljes van de heer Van Steen vielen erg in de smaak, wat wel bleek uit de totale stilte en aandacht in de conversatiezaal, die anders de „Kakelhof“ werd genoemd.

Het was een gelukkige gedachte om naar huize „Ons Erf“ te gaan. Niet al-

Op de wijze van „Hup, Holland hup!“ maakte één van beide verslaggeesters nog een lied, dat eveneens niting geeft aan de opperste stemming, waarin voor de achtste maal een huilsvrouwenvakantieweek werd georganiseerd.

Wij gingen van Den Haag heel ver naar Berg en Dal

In Utrecht kwam de rest, de stemming was er al

De dames van de leiding, die stapten op 't Perron

En zochten zich een ongeluk waar Utrecht blijven kon

Maar eindelijk, daar waren ze, tot blijdschap van ons al

En daar vertrok de hele club dan, op naar Berg en Dal.

Refrein.

Hup hup! Ons Erf, en wij hebben 't reuze fijn gehad
Hup hup! Ons Erf, wij zijn allemaal weer opgeknipt
Hup hup! Ons Erf, wij hopen tot het volgend jaar
Wij komen dan terug hier, weer allemaal bij elkaar.

Wij hebben veel gewandeld en werden lekker moe

En gingen met een holle maag dan naar de eetzaal toe

't Was altijd even heerlijk en 't heeft ons fijn gemaakt

Een buitling dus voor 't hele kenkelpersoneel gemaakt.

Wij hebben fijn geslapen en hadden heel wat pret

En gingen dan ook wel eens wat rumoerig naar ons bed.

Refrein.

't Geloof, dat iedereen hier het met ons eens zal zijn

Wij hebben hier genoten en hadden 't reuze fijn.

De leiding alle dank dus, hierbij ook Van der Heem

Die alles voor ons deden en ook meneer Van Steen

Braucht wren van ontwikkeling, gewisseld met wat scherts

En leerde ons het goud dat blinkt daar onder 't ruwe erts.

Refrein.

Nu gaan wij morgen huis toe, van harte gaat het niet

Omdat je van dit alles zo helemaal geniet

Wij denken dan ook allemaal terug aan huize! Ons Erf

Dat staat met grote letters, heel vast in ons hart gekerfd

Tevreden en met goede moed de koffers dus gepakt

En met de bus en dan de trein naar huis toe afgeakt.

De heer Quik jubileerde

Toen de belangstellenden voor dit jubileum zich op donderdag 17 juli j.l. in de filmzaal hadden verzameld, arriveerde de jubilaris vergezeld van zijn echtgenote en kinderen.

Achtereenvolgens voerden het woord de heren, ir A. W. de la Court (de chef van de heer Quik), dr Joh. H. Schuurer (chef Personeelszaken) en A. D. van der Kade (secretaris van de Ondernemingsraad Maanweg).

Het moet de jubilaris aangenaam hebben getroffen duidelijk te horen hoe men over hem denkt, te meer daar hij zelf erg bescheiden is en ook door de aard van zijn werk niet zo erg aan de weg thimert.

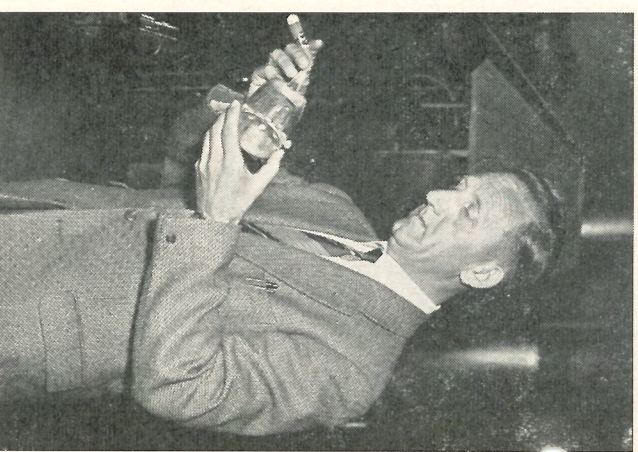
De heer De la Court sprak van een rofs doelende op de vastberadenheid en standvastigheid van de jubilaris maar ook op diens „sprekwoordelijke“ zwijgzaamheid; rotsen spreken nu eenmaal niet.

De heer Van der Kade vond het merkwaardig dat de naam Quik anders gespeld wordt dan de hem bekende spellingen nl kwik en quick. De letter e, die ontbreekt in de naam van de jubilaris, is onder andere de beginletter van CONSTRUCTIE, CALQUE en CONCENTRATIE; zaken die bij zijn dagelijks werk regelmatig voorkomen. Trouwens CLUBHUIS en COMPLEETIE (voetbal) zijn ook voor de jubilaris bekende klanke.

CORPULENTIE is op hem nog niet van toepassing; CAPTULIEREN is een woord, dat in zijn woordenboek niet voorkomt.

De heer Quik dankte de sprekers alsook alle vrienden, die hebben bijgedragen aan het fraaie cadeau, een Errre-platenpeler.

Orgetwiffling zal de heer Quik nog vele malen terugdenken aan dit feestelijke jubileum.

De Enaf is weer een jubilaris rijker. Op 11 aug. a.s. zal de heer P. de Reus namelijk 12½ jaar lang zijn werkzaamheden in het belang van ons bedrijf hebben verricht.

Mee!

Als kinderen zo'n jaar of drie oud zijn, hebben ze vaak een tijdje de gewoonte, op alles wat je van ze eist, kortweg en dadelijk „nee“ te zeggen. Dat kan de ouders wel eens kriebelig maken. Want ze zeggen het dan ook wel, als je weet, dat ze het best zouden willen doen. Meestal duurt zo'n keur niet zo bar lang en het waait wel over.

Waarom zeggen ze dat? Och, dat gaat in die kleine hersentjes veelal niet bewust. Het is meer een wat houterige manier om zich zelf eens als een apart en klein tikje te doen gelden tegen al die grote mensen, die hen steeds maar commanderen.

Maar vele van die „grote mensen“ doen soms tegen elkaar hetzelfde. Als er van deze lieden wat gevraagd wordt, zeggen ook zij dikwijls meteen „nee“.

Nu kan dat nee-zeggen een blijke zijn van bewust eigen denken. Dan komt daar een vraag, een verzoek, soms een bevel op ons af. Men verwacht een „ja“ van onze kant, een doen van wat is gevraagd. Toch kunnen we wel eens ernstige bezwaren hebben. Die bezwaren kunnen van allerlei aard zijn: het gevraagde gaat boven onze kracht; het is in onze ogen immoreel; het bedreigt ons met pijn of schade; we kunnen de dravende wijde ervan niet overzien, enz. enz. We bekijken het en ondertoecken het dan alle kanten. En dan kan ons antwoord wel eens in plaats van het verwachtte „ja“ een beslist „nee“ zijn. Bewust, weloverwogen.

Dan hebben we ook bij voorbaat de gevulgen van dat „nee“ gezien en aanvaard. Zo'n „nee“ getuigt van geestelijke moed en kracht; daarom spreekt een persoonlijkheid. En dat is altijd winst.

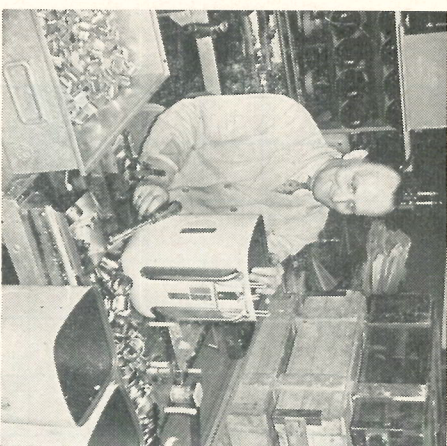
Maar er zijn ook mensen, die hun „nee“ zeggen niet als het kind van drie jaar. Niet weloverwogen en zonder kijk op de gevolgen ervan.

Ze hebben er doodgevoen geen zin in. Of ze zien bij voorbaat tegen de moeite van het wel doen op. Of ze hebben het land aan de gene, die het van hen vroeg. Of ze zijn bang voor mogelijke gevolgen van een „ja“. Of ze willen eens een keer flink zijn en zich misschien daardoor in de ogen van anderen groot houden.

Nu kan je van een kind van drie jaar nog niet zo veel een bewust en weloverwogen denken verwachten. Doch bij een r'kussense is dat anders. Die wil immers voor „noot“ worden aangezien.

Nu, dat moet hij dan tonen door zijn mogelijk „nee“-antwoord anders te geven dan een hummel van drie jaar, doch als een gerijpt mens, die ook daarin toont, dat hij als volwassene handelt, niet als een grillig en onberekenbaar wezen, maar als een persoonlijkheid.

Schreier.

★
Woensdag 13 augustus zal het voor de heer J. H. de Jager een belangrijke dag zijn. Ook hij zal dan in de bloemetjes worden gezet vanwege het feit, dat hij op die dag precies 12½ jaar aan ons bedrijf in Utrecht verbonden is.

BEDRIJFSSTOERNOOI 1958

Nabeschouwing

Evenals het vorige jaar willen wij, in het bijzonder ten gerieve van de vele voetbalhebbers onder ons personeel, in een nabeschouwing de door de verschillende teams bereikte resultaten in ons bedrijfsstoernooi eens wat nader bekijken.

De strijd is gestreden en vooral de eindstand betekende voor velen een volkomen verrassing. Geheel tegen de verwachting in is de wisselbeker terecht gekomen bij een team, dat door insiders bij voorbaat als kansloos werd beschouwd. En terecht! Want de verrichtingen van het elftal van de Stampertij waren de laatste jaren nu niet bepaald van dien aard, dat men hoge verwachtingen mocht koesteren.

In tegenstelling tot voorgaande jaren heeft het in deze competitie niet aan de nodige spanning ontbroken. Tot op de laatste dag waren er zelfs nog drie gegadigden als kanshebbers voor de bovenste plaats en dus moest de laatste wedstrijd van het toernooi de beslissing brengen.

Het elftal van de Montage had hierbij relatief de beste papieren, want een overwinning op het niet al te sterke Kamoorsteam betekende het kampioenschap. Voor velen stond trouwens het eindresultaat wel vast, want het Kamoor werd niet in staat geacht de Montage de voet dwars te zetten.

Hoe anders is het echter gelopen!
In een enerverende strijd werd de Montage met 3—0 verslagen. Gebrek aan tactisch inzicht was onzes inziens de voornaamste oorzaak van deze nederlaag. Steeds weer verviel de voorhoede in het korte en vaak zelfzuchtige spel door het midden, wat precies een kolffje naar de hand was van de nu niet bepaald jonge verdediging van het Kamoorelftal.

Door deze nederlaag werd de Stampertij, die inmiddels de Draaiertij volgde, de regelen der kunst had gekraakt (7—1), toch nog kampioen. Dit team had beslist niet over het nodige geluk te klagen, want de Stofzuigerafdeling was zo vriendelijk haar kans op de titel te verspielen door met 2—1 van de Telco te verliezen.

De grootste verrassing voor ons was wel het falen van de grote favoriet, het team van de Gereedschappmakerij. Na drie achtereenvolgende jaren zeventiend en onbedreigd uit de strijd te zijn gekomen, moest het ditmaal met een bescheiden plaats op de ranglijst genoegen nemen. Wij vermoeden dat het onderschatten van de tegenstanders aan dit resultaat wel niet vreemd zal zijn.

Zo is dus dit jaar een einde gekomen aan de hegemonie van de Gereedschappmakerij, wat zeer zeker aan de spanning van de toernooi ten goede is gekomen.

De elftallen van de Stofzuigerafdeling en de Telco hebben wel aan de verwachtingen beantwoord, terwijl het Kamoorelftal nogal wisselvallig uit de bus kwam. De Draaiertij eindigde, mede door het uitvallen van de Enaf, op de onderste plaats. Dit team hadden wij aanvankelijk sterker geacht.

Al met al mag dit toernooi zeker geslaagd worden genoemd. Het is allereerst sportief verlopen en het zal de organisatoren zeker tot voldoende strekken te weten, dat deze competitie, ook wat spel en arbitrale leiding betreft, tot het beste en meest prettige van de laatste jaren kan worden gerekend. Wat voor hen een reden van zal zijn om op de ingeslagen weg voort te gaan.